

I drakens klor

Havet låg kav lugnt och dimman var så tät att sikten inte var mer än några meter. Blundberg slog av på farten ännu mer. Båten smög sig fram.

- Har vi åkt vilse? undrade Pelle.

- Det har vi verkligen inte! Där alldeles till vänster har vi en av klipporna som ligger i inloppet till Mardrömsbukten, sade Blundberg.

- Men vad i all sin dar, har det byggts en fyr där?

Också Pelle såg nu den höga klippan som skymtade fram genom dimman. Uppe på klippan verkade det stå ett torn och högst upp i tornet glänste två mattgula lampor.

- Det är allt nåt skumt med den där fyren, sade Blundberg efter-

tänksamt och stannade båten så den stod och gungade i dyningarna. Medan Pelle och Blundberg stod och skrapade sig i huvudet började fyren röra på sig! De gula ljusen böjde sig ner över dem och lyste upp hela båten. I samma stund kom en vindpust och sopade undan dimman i ett svep.

Blundberg gav till ett skrik och Pelle upptäckte att han såg den stora mardrömsdraken rätt i ögonen! Bägge två stelnade av fasa. Draken låg uppe på klippan och dåsade. Den hade röda fladdermusvingar på ryggen och fjällen glänste i regnbågens alla färger. Den verkade inte hotfull utan snarare en smula nyfiken. Draken hade bugat med sin långa hals så att huvudet

nu befann sig alldeles intill båten. Den nosade på dunkuddefartyget.

Efter en stund lyfte draken på huvudet och sträckte på halsen, högt upp över klippan. Den gäspade brett och struntade i båten.

- Här har vi den nu, alltså. Mardrömsdraken, viskade Blundberg. - Den är allt bra mycket större än jag trodde.

Bägge stirrade på draken utan att få fram ett ord, men sedan störtade Blundberg fram till nätkanonen.

- Snabba ryck nu, Pelle! Vi ska skjuta iväg nätet!

De riktade med förenade krafter in kanonröret mot drakens glimmande ögon. Mitt i stöket snavade Pelle på sina egna fötter och när han reste sig såg han hur Blundberg slog till spaken baktill på kanonen med näven. Det hördes en smäll och nätet for iväg, öppnade sig och flög mot drakens huvud. Draken hade verkat sömning och slö, men ändå parerade den snabbt som blixten och fångade nätet i luften som om den tagit lyra.

Mardrömsdrakens hand var stor som skopan på en schaktmaskin. Den hade fem fingrar och i ändan på varje finger en klo formad som en skära. Blundbergs nät hängde nu från en av klorna. Draken ruskade om nätet så handbojorna klirrade som bjällror och dängde sedan nätet i sjön. I samma svepande rörelse snappade den upp hela dunkuddefartyget med de två skrämda passagerarna ombord.

- Hjälp! Mamma! tjöt Blundberg.

Pelle klamrade sig fast vid Blundbergs hand och kände hur den darrade. Draken lyfte upp dem i höjd med sitt huvud och skärskådade dem. Den såg vresigt ut.

- Tänker den äta upp oss nu? gnällde Pelle.

- Vi sätter i gång och sjunger Drömhavets vaggvisa! Ögonaböj!
utbrast Blundberg förtvivlat. Kanske kan vi få den att somna.

- *Gyllne sanden glimmar...* började han och Pelle stämde in med darrande röst. Mardrömsdraken lade huvudet på sned och lyssnade på visan. Den började se dåsig ut och gäspade, men somnade inte.

- Det tycks inte ha nån verkan, viskade Blundberg och slutade sjunga. Kanske visan inte biter på väldigt stora mardrömmar. Vi försöker smita i stället.

- Hur då? undrade Pelle. - Det är förskräckligt långt ner. Vi kan kanske klättra ner längs drakens fjäll, men tror du att den låter oss göra det?

- Det verkar vara rätt så omöjligt, höll Blundberg med, men så ljusnade hans min. - Vi har ju blundtelefonen vetja! Vi ringer och kallarpå hjälp!

Telefonen låg under en av tofterna. Blundberg plockade upp den och började anropa.

- Hjälp, hjälp! Blundberg här! Är det nån som hör mig? Mardrömmen har tagit oss till fånga. Kom fort och rädda oss!

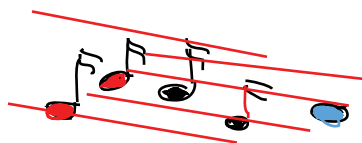
Det hördes ingenting annat än brus i telefonen.

- Det är ingen som hör mig! klagade Blundberg och försökte på nytt. - Hjälp hjälp! Kom fort och hjälp Blundberg och Pelle! Mardrömsdraken har tagit oss! Vi ärjätterädda!

- Xyfix Zada! var det någon som svarade i telefonen.

- Det är nån som talar ett främmande språk! utbrast Blundberg förbluffat.
 - Det måste vara plåtmannen, antog Pelle.
 - Du plåtgubben, fixa så att nån kommer och hjälper oss! skrek Blundberg i telefonen.
 - Xyfix Zada? undrade plåtmannen och verkade förbryllad.
 - Snacka inte ditt struntspråk utan fixa så att nån kommer och räddar oss! tjöt Blundberg.
 - Zada dek, konstaterade metallmannen och lade på.
 - Förbaskade plåtskalle! Han begrep ju ingenting! tjöt Blundberg tjurigt.
 - Du, draken kollar på oss igen och den ser inte ett dugg sömning ut längre, påpekade Pelle. - Vore det kanske bäst att fortsätta sjunga?
 - Vi tar i för allt vad tygen håller! avgjorde Blundberg. - Kanske det tar skruv.
- Och Pelle och Blundberg tog i och sjöng för full hals.

*Gyllne sanden glimmar,
sov, sov, du hemska vän.
Havets våg dig vaggar,
havets våg dig vyssjar.
Fiskarna de simmar
och när du vaknar, stora hemska vän
har dujjarils vingar.*

Ögonlocket på drakens ena öga började halka ner. Den enorma mardrömmen blev en aning suddig i kanterna, men den somnade inte och bytte inte heller skepnad. Den blundade med ena ögat, men höll det andra öppet och släppte inte Blundberg eller Pelle med blicken. De hade redan sjungit ett bra tag och började bli hesa.

- Nu orkar jag inte sjunga mer, kraxade Pelle.

- Men det finns inget annat sätt, invände Blundberg. Vi sjunger växelvis.

Sagt och gjort. När Blundberg sjungit klart tog Pelle vid. Till slut slöt draken bägge ögonen och verkade slumra till. De kunde ta en kort andhämtningspaus och sätta sig. Blundberg och Pelle kikade tigande och uppgivna ut mot havet mellan drakens klor.

- Undrar varför draken håller oss i sin hand? grunnade Blundberg.

- Drakar brukar ta fångar. Det vet jag från sagor som Niko har läst för mig och Greta, sade Pelle. - En bok handlade om en prinsessa som satt i handen på en drake och grät. Sen kom en modig prins och räddade henne.

- Men vi är ju inte några prinsessor! protesterade Blundberg.

Vid det här laget hade dimman lättat och skingrats, men det syntes inte till någon enda segelbåt eller dunkuddefartyg ute på havet.

- Var håller de där journalisterna hus? De lovade ju att komma, gnällde Blundberg. - Vilka nedriga snubbar! De syns aldrig till när man behöver dem, men de dyker alltid upp när de borde hålla sig borta!

I det samma upptäckte Pelle en liten punkt på himlen. Det var en kvastokopter som närmade sig.

- Nån kommer! tjoade han.

Blundberg hade också lagt märke till kvastokoptern som var grön. -Vi ber dem om hjälp! utbrast han, snappade åt sig blundtelefonen och skrek i luren: - Hälla, gröna kvastokoptern, hälla! Det är Blundberg som anropar!

Det kom inte något svar, men kvastokoptern kom rakt emot dem och började cirkla runt dem. Nu såg Pelle att den släpade på en fladdrande banderoll där det stod: *Vi har de smaskigaste tårtorna!!!*

- Det är ju Gretas kopter! utbrast Pelle och snappade åt sig telefonen från Blundberg.

- Greta, hör du mig? ropade han i blundtelefonen.

Det knastrade ett ögonblick i telefonen. Sedan hördes Gretas röst:

- Är det du, Pelle? Blundström och jag kretsar runt den största mardrömsdrake som vi nånsin sett. Var är du nånstans?

- Blundberg och jag sitter i drakens ena hand. Den har tagit oss till fånga. Vi kan inte ta oss härifrån!

Det var tyst ett slag i telefonen. Sedan hördes ett fnitter.

- Där sitter ni faktiskt. Jag tittar som bäst på er med kikare. Ni ser festliga ut. Ni ser ut som två små ärter i en ärtskidebåt, skrattade Greta.

- Att du nämns skratta, fast Blundberg och jag är så rysligt rädda! utbrast Pelle harmset. - Vi försökte fånga draken med Blundbergs nya mardrömsnät, men det gick åt pipan.

- Det ante mig, svarade Greta. - Jag sa ju att ni kommer att behöva Blundströms och min hjälp.

Nu surnade också Blundberg till och snappade åt sig telefonen.

- Typiskt tjejer att stå och tjafsa i stället för att göra nåt! Begriper du inte att du måste hjälpa oss härifrån?

- Den lär inte släppa er frivilligt, sade Greta eftertänksamt. Men vänta ett slag. Kanske Blundström och jag kan komma på nåt!

Den lilla gröna kvastokoptern kretsade kring drakens huvud som en surrande fluga. Mardrömsdraken slog och svischade med svansen och vingarna, och vände och vred på huvudet för att följa koptern med blicken. Den försökte fånga koptern med sin fria hand, men Greta girade skickligt undan.

Nu såg Pelle att flickorna i den gröna kvastokoptern kastade ut någonting. Det var en gräddtårta och den landade på drakens rygg med ett smask. Mardrömsdraken blev alldeles förbluffad. Den nosade på gräddtårtan som rann utför fjällen, smakade och slickade sig om munnen. Den verkade förtjust i gräddtårta!

I det samma flög en gräddtårta till genom luften och träffade draken på bröstet. Den slickade i sig varenda smula och såg väldigt belåten ut.

- Det här begriper jag inte! utbrast Blundberg grinigt. - Vi svävar i livsfara och de dumma tjejerna kastar tårta på draken! Vad ska det vara bra för?

Pelle fattade inte heller galoppen, men han antog att Greta och Blundström ville vinna tid. Nu hade det gått upp för draken att de smaskiga tårtorna kom trillande från kvastokoptern, så den vände och vred på huvudet och följde uppmärksamt kopterns manövrer.

När nästa saftiga jordgubbstårta kom nertrillande öppnade den gapet, fångade tårtan i flykten och svalde den i en enda munnsbit.

- Det här är ju fullkomligt helpuckat! Kom igen, Greta! Gör nåt! skrek Blundberg i telefonen.

- Simma lugnt. Hjälpen kommer strax, hördes Gretas röst i telefonen. - Ni två kunde göra nytta genom att sjunga Drömhavets vaggvisa.

- Det har vi redan gjort, men det hjälper inte, svarade Blundberg.

- Var snälla pojkar och gör som jag säger, uppmanade Greta. Pelle och Blundberg började sjunga *Gyllne sanden glimmar...* Medan de sjöng såg de att flickorna kastade ut någonting från koptern igen. Också den här gången försökte mardrömsdraken fånga föremålet i gapet, men nu var det inte någon tårta utan en säck med sömnsand! Säcken gick upp och sömnsanden strömmade utför drakens ansikte. Odjuret såg häpet ut och ruskade på huvudet, men strax gled ögonlocken ner och den slöt ögonen.

- Den somnade, konstaterade Blundberg. - Sömnsanden är effektiv om man kommer åt att strö den i ögonen på en mardröm.

- Jag sa ju att Greta är en helskärpt tjej, påpekade Pelle och kände sig jätte stolt över sin vän.

Mardrömsdraken svajade med halsen. Den började snarka och blev allt suddigare i konturerna. Vingarna på ryggen började växa samtidigt som draken själv började krympa.

- Nu börjar förvandlingen! ropade Blundberg och i det samma gav både han och Pelle till ett skrik av förfäran, för båten föll ur

drakens hand och landade med ett plask i havet.

Innan Pelle sjönk under ytan såg han en väldig, rödvingad fjäril som fladdrade upp där den förskräckliga mardrömsdraken nyss legat. Den dansade iväg över vågorna mot Mardrömsbukten.